

NUMMER 3 - AUGUSTUS 2026

BON SCOTT & AC/DC

DE EERSTE FANS DIE "HIGHWAY TO HELL" HOORDEN

Nadat we met Bon Scott en Malcolm Young de tourbus hadden geduwd

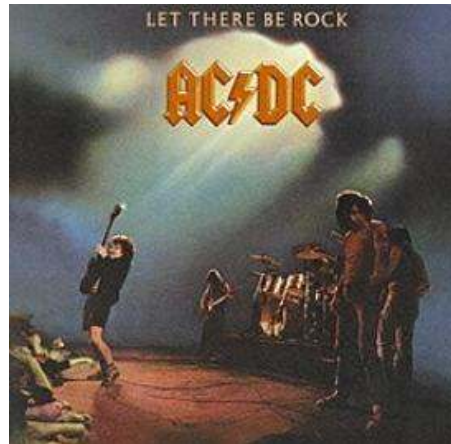

Angus Young, Wade Brooks en Bon Scott - Springfield, Illinois, 18 mei 1979.

EEN OOGGETUIGENHERINNERING VAN WADE BROOKS

BON SCOTT & AC/DC

18 mei 1979 - Springfield, Illinois

AC/DC - Let There Be Rock

Het album dat alles voor mij veranderde was Let There Be Rock. Toen ik het voor het eerst hard op een stereo hoorde, was het de zwaarste plaat die ik ooit had gehoord: alleen maar knallers, geen opvulling. Het veranderde mijn leven. Tot op de dag van vandaag deelt het met Stained Class van Judas Priest de eerste plaats onder mijn favoriete albums aller tijden. Beide kwamen voort uit dezelfde explosie aan het eind van de jaren zeventig. Ik vermoed dat veel toekomstige heavymetalmuzikanten dezelfde impact voelden; zij zetten de volgende stap, kochten instrumenten en begonnen hun eigen bands. Zodra ik het had gehoord, ging ik op zoek naar elke AC/DC-plaat, import, foto en elk tijdschriftartikel dat ik kon vinden.

Ik maakte zelfs mijn eigen AC/DC-shirt, omdat er in St. Louis geen officiële merchandise verkrijgbaar was. Met vloeibare textielverf schilderde ik de rode AC/DC-letters en de gele bliksemschicht op een eenvoudig wit T-shirt. Het was misschien zelfgemaakt, maar in 1979 liet het zien dat ik fan was van een band die de meeste mensen in Amerika nog maar net begonnen te ontdekken.

Ik vond de datum van AC/DC in Springfield, Illinois, in de concertagenda van het tijdschrift Circus. Daardoor wist ik wanneer en waar de band zou spelen, maar ik wilde ook weten waar ze zouden overnachten.

Mijn vader, Jerry Brooks, was mede-eigenaar van Brooks Furniture and Appliances. Onze winkel verkocht matrassen van Spring Air, waarvan het hoofdkantoor in Springfield stond. Ik vroeg pa contact op te nemen met iemand van Spring Air om uit te zoeken waar AC/DC verbleef en drie kaartjes te regelen. We hadden geluk: een vrouw op het kantoor ontdekte dat de band in het Bel-Air Motel was geboekt.

Die informatie veranderde alles. Nog voordat we St. Louis verlieten, wist ik precies waar we heen moesten.

Op 18 mei 1979 reden mijn vrienden Trace Rayfield, Mark en ik de ongeveer 160 kilometer van St. Louis naar Springfield. AC/DC trad met UFO op in de Illinois State Armory. Het was onze eerste echte rock-'n-roll-roadtrip. Het concert was uitverkocht, maar het Bel-Air Motel bood ons een andere manier om de band te ontmoeten.

Angus Young en Wade Brooks voor het Bel-Air Motel. Wade draagt het AC/DC-shirt dat hij zelf maakte.

De parkeerplaats van het Bel-Air Motel

Het Bel-Air was een oud motel met twee verdiepingen, buitengalerijen en kamerdeuren die direct naar buiten openen. We wachtten op de parkeerplaats tot de oude tourbus van AC/DC arriveerde. Bon Scott, Angus Young, Malcolm Young, Phil Rudd en Cliff Williams stapten uit. Daar waren ze: de band waarvoor we vanuit St. Louis waren gekomen.

Alles werd daar op de parkeerplaats, op de motorkap van de auto, gesigneerd. Bon, Angus en Malcolm tekenden elk album dat ik had meegenomen, samen met mijn zelfgemaakte poster. Cliff en Phil gingen rechtstreeks naar hun kamers, dus klopte ik aan en vroeg ik of ze weer naar buiten wilden komen om verder te signeren. Dat deden ze, waarna ze teruggingen naar hun kamers.

Angus vertrok daarna. Hij ging met een vrouw met lang blond haar naar een kamer op de bovenverdieping. Bon en Malcolm bleven buiten bij ons.

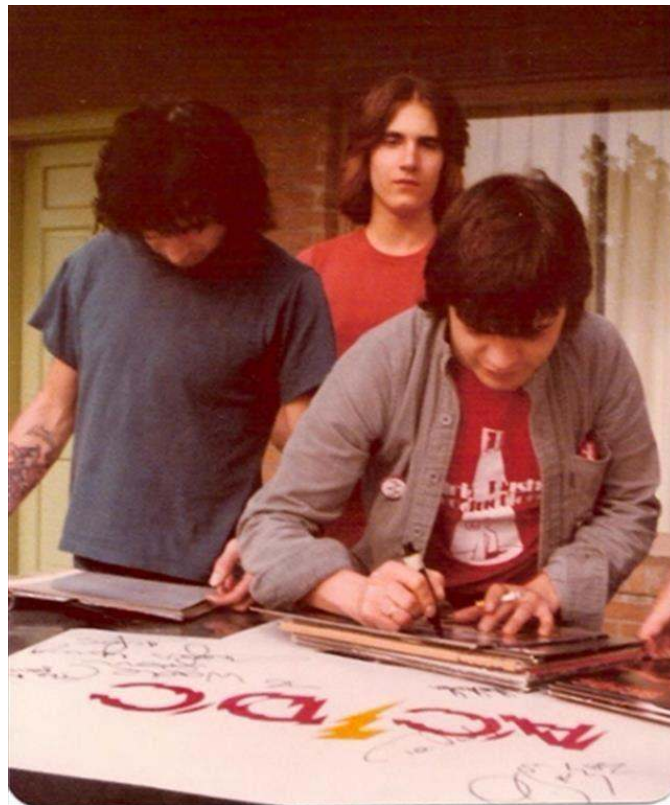
Wade Brooks met Bon Scott bij het Bel-Air Motel.

Gary, de buschauffeur; Bon Scott bekijkt Wades AC/DC-plakboek bij het Bel-Air Motel terwijl Malcolm Wades platen signeert.

Bon Scott bekijkt de verzameling op de parkeerplaats. Ik hou van die glimlach!

De band bekijkt Wades zelfgemaakte AC/DC-poster.

Angus was erg verbaasd dat we de Australische importplaten hadden.

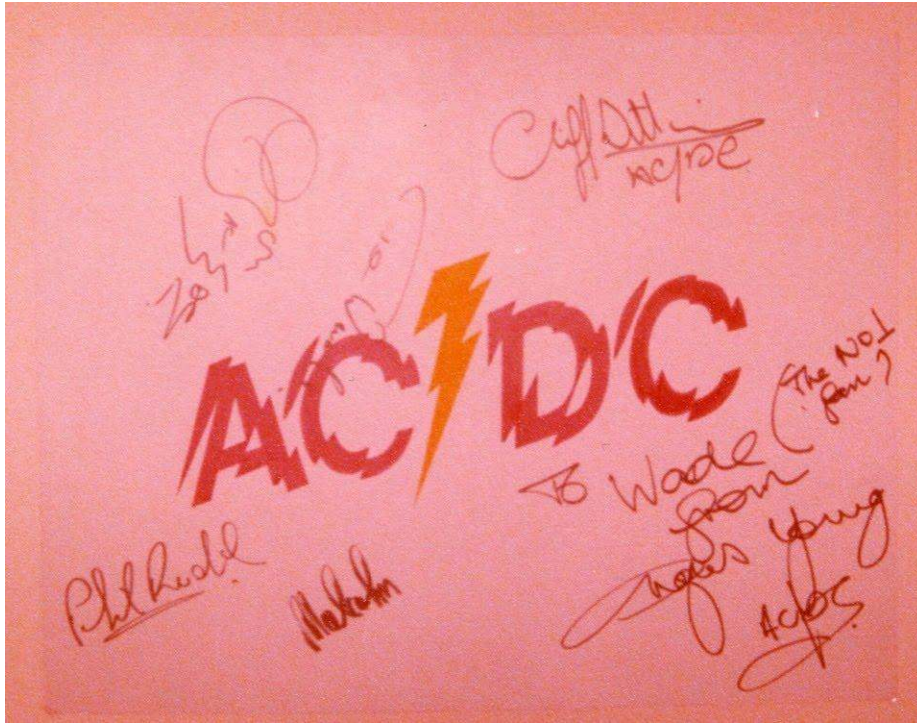

Malcolm met een hard pakje Marlboro Reds in zijn borstzak.

Malcolm was zo aardig voor ons. Rust in vrede, broeder.

De motorkap werd de signeertafel terwijl ieder lid van AC/DC Wades albums en poster signeerde.

Het plakboek trok hun aandacht. AC/DC vocht in Amerika nog voor erkenning, en sommige Amerikaanse persknipsels die ik had verzameld, hadden de bandleden nooit gezien. Dit was lang vóór internet. Informatie over een band vinden kostte moeite. Ik zocht in platenzaken en kiosken en bewaarde alles wat ik kon vinden. Ik herinner me dat ik Bon vroeg of Angus zestien was. Hij antwoordde: 'Hij is 21. De platenmaatschappij heeft dat verzonnen.'

De bus duwen - en de toekomst horen

Malcolm vroeg of we de bus wilden helpen duwen. Hij zei dat we daarna in de bus mochten rondhangen en naar het nieuwe album van AC/DC konden luisteren.

Stel het je van links naar rechts voor: Bon Scott links van mij, daarna ik, Malcolm Young, Trace en Mark - allemaal duwend tegen de bus terwijl Gary, de chauffeur, achter het stuur zat.

Bon riep: "Gary, kom met je dikke reet hierheen en duw mee, dan stuur ik!"

Toen de bus was verplaatst, hield Malcolm woord en nodigde hij ons uit om in te stappen. Hij deed de cassette in de speler en zei: 'JULLIE zijn de eerste fans die onze nieuwe, nog onuitgebrachte plaat horen.'

We hoorden niet alleen het titelnummer. Zittend in de tourbus van AC/DC luisterden we naar het hele, nog onuitgebrachte album Highway to Hell. Een groot deel van die tijd waren we bijna alleen. Malcolm kwam nog even binnen terwijl Trace een foto maakte van Mark en mij in de bus. De cassette die daar in de speler draait is Highway to Hell.

Tegenwoordig is Highway to Hell een van de beroemdste rockalbums ooit. Op dat moment was het gewoon de nieuwe plaat van AC/DC, die op cassette speelde voor een paar jonge Amerikaanse fans die zojuist hun bus hadden helpen duwen.

Aan boord van de AC/DC-tourbus terwijl het nog onuitgebrachte Highway to Hell op cassette speelt.

Pete Way van UFO praat met Malcolm, die naast Cliff en Bon een Lay's-chip eet.

Bon, een Penthouse-centerfold en ik - we hadden de tijd van ons leven.

De beste plaatsen in een uitverkochte zaal

Het concert was uitverkocht, maar we hadden backstagepassen. Ik vroeg Bon dus waar we het beste konden zitten. Hij wees naar de volle zaal. Ik keek naar de PA links van het podium en vroeg: 'Mogen we boven op de luidsprekers zitten?'

Precies daar zaten Trace, Mark en ik: hoog boven de linkerkant van het podium, uitkijkend over zowel AC/DC als UFO.

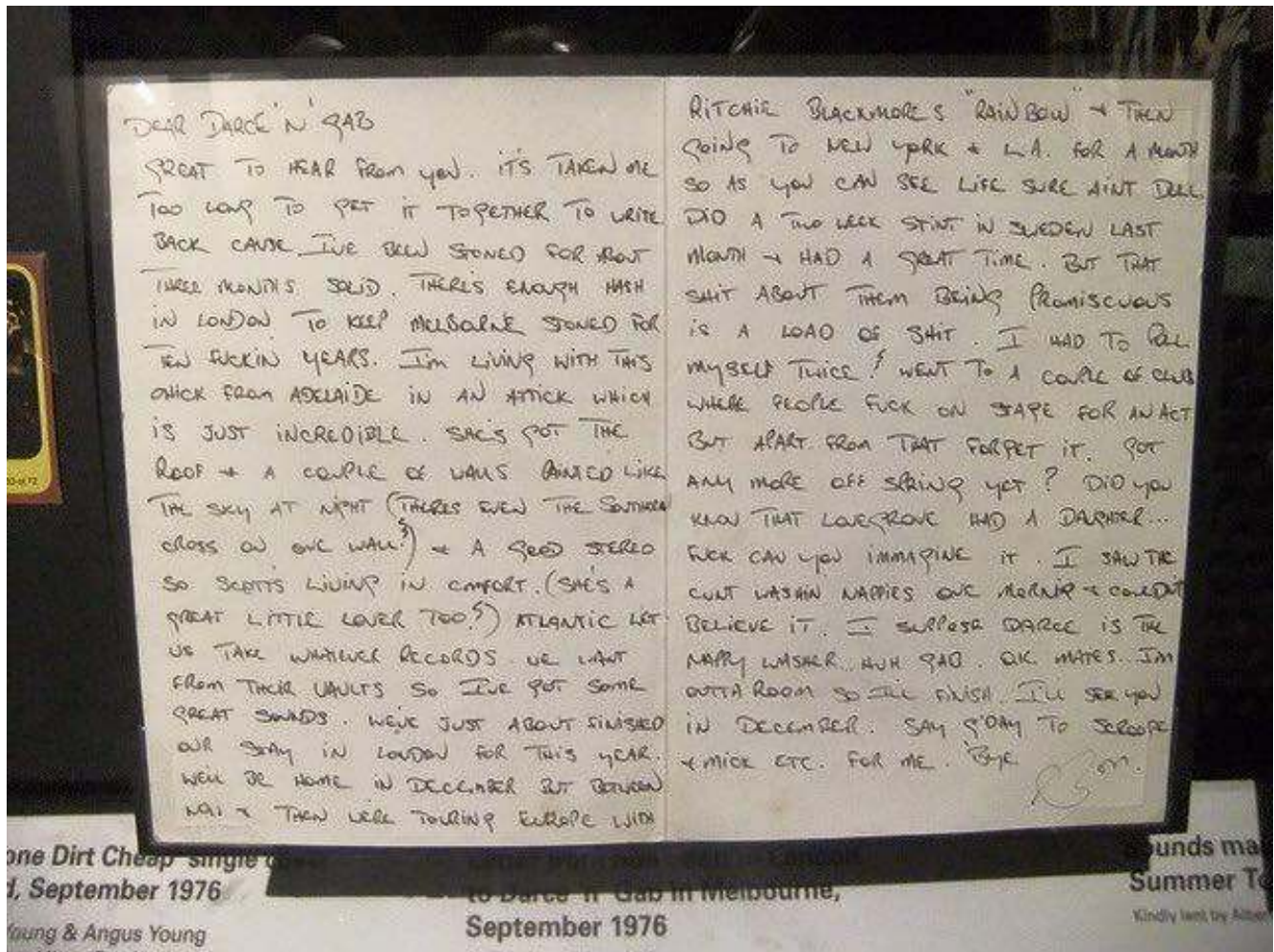
Tijdens het optreden van UFO liep gitarist Paul Chapman herhaaldelijk van het podium om over te geven op een handdoek die een roadie op de vloer had gelegd. Toen we later naar het motel terugkeerden om Bon te ontmoeten, was Chapman zo dronken dat twee roadies hem naar zijn kamer sleepten. Ik herinner me dat ik dacht: 'Wat een grap. Michael Schenker laat wel erg grote schoenen achter.'

AC/DC-joints en Bons rode adresboekje

Voor de reis had ik een paar joints gedraaid en met een rode Flair-pen AC/DC op het papier geschreven. Terug in het Bel-Air lieten we er één rondgaan van mij naar Bon, vervolgens naar zijn vriendin, Mark en Trace.

Terwijl de joint door de letters heen brandde, hield Bon onze voortgang bij. Hij nam een trek en kondigde aan: 'We komen bij de C', en later 'bij de D', terwijl we ons door de naam AC/DC rookten.

Eerlijk gezegd herinner ik me de details van ons gesprek die avond niet. Wat ik wel duidelijk weet, is dat Bon zijn kleine rode adresboekje pakte. Hij vroeg mijn naam en adres en schreef ze op. Dat eenvoudige gebaar betekende ontzettend veel voor mij. Bon Scott wilde onthouden hoe hij mij kon bereiken.

Ik zag deze afbeelding online en bewaarde hem omdat hij me herinnerde aan Bons handschrift in zijn rode adresboekje.

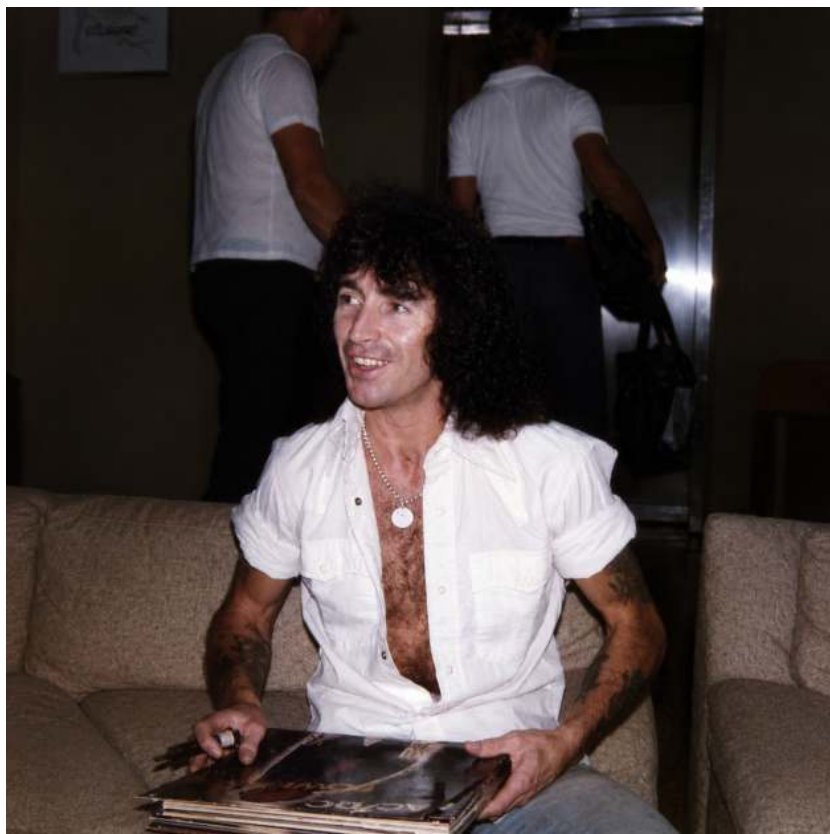
AC/DC keert terug naar St. Louis

1 juli 1979 - Kiel Auditorium

Minder dan twee maanden later keerde AC/DC terug naar St. Louis om het concert van Triumph in Kiel Auditorium te openen.

Toen we bij het hotel aankwamen, ging ik naar de receptie en vroeg naar het kamernummer van Bon Scott. Ik belde de kamer. Bon nam op en zei: 'Ik heb net gedoucht en kom naar beneden.' Hij herinnerde zich ons.

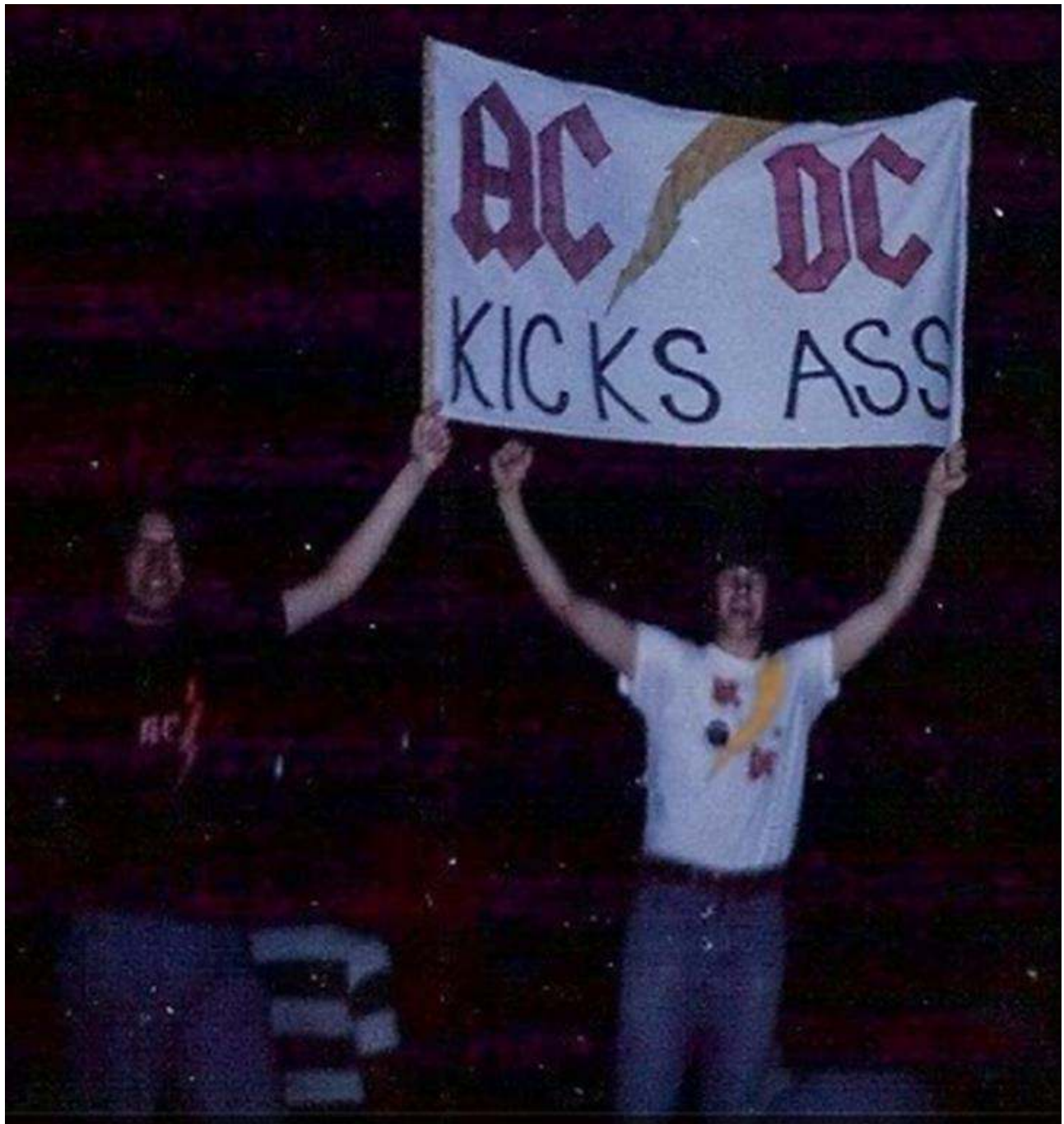
Na de show belde ik Bons kamer opnieuw. Net als in Springfield hadden we een koelbox vol ijskoud Busch-bier bij ons. Bon nodigde ons boven uit.

Bon Scott met Wades AC/DC-plakboek in het hotel in St. Louis vóór de show.

Wades AC/DC-plakboek in het hotel in St. Louis vóór de show. Als ik naar deze foto kijk, zie ik dat Bon luistert naar een verhaal of vraag van mij.

Trace Rayfield en Wade Brooks houden Wades zelfgemaakte bord "AC/DC Kicks Ass" vast in Kiel Auditorium in St. Louis, 1 juli 1979.

Na de show - terug in het hotel van AC/DC

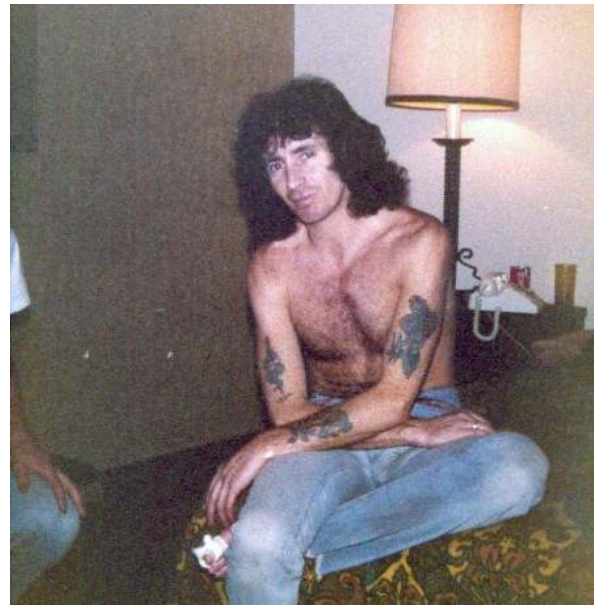
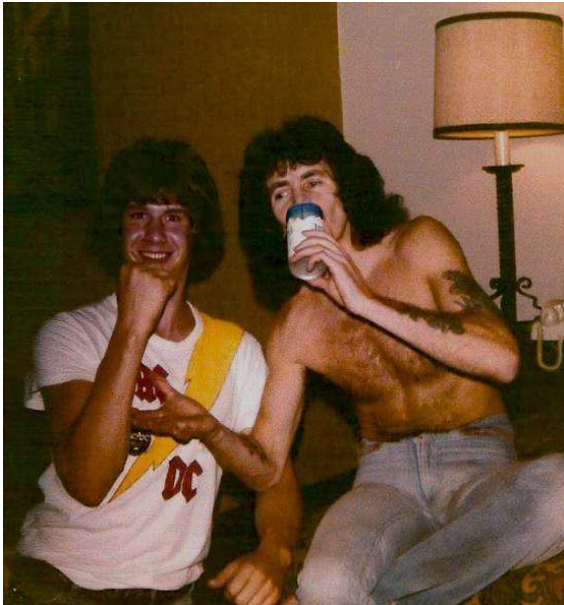
"Kom naar boven, jongens - en neem de koelbox mee!"

We dronken opnieuw Busch-bier en rookten wiet met Bon. Op een gegeven moment vroeg hij: 'Hebben jullie iets sterkers?' Nee. We hadden alleen onze koelbox met bier. Zowel in Springfield als in St. Louis zorgden we ervoor dat we geen misbruik maakten van de gastvrijheid.

Bon zat op het bed met ons te praten. Zijn vriendin zat aan het hoofdeinde en las mijn AC/DC-plakboek, terwijl Gary, de buschauffeur, achter Bon zat. De foto van die avond legt het tafereel precies vast zoals ik het me herinner.

Het ging nooit om snel een handtekening halen en weer vertrekken. We brachten tijd door met Bon Scott als mens. Tweemaal verwelkomde hij ons in zijn kamer, deelde ons bier en onze wiet, bekeek mijn plakboek en schreef mijn adres in zijn persoonlijke boekje.

Een herinnering voor het leven

We waren niet rijk. We hadden geen contacten in de muziekindustrie, VIP-pakketten of speciale passen. We waren vastberaden jonge fans die uitzochten waar bands verbleven, naar concerten reisden en zichzelf in een positie brachten waarin iets onvergetelijks kon gebeuren. Vervolgens behandelden we de muzikanten als mensen.

Bon Scott stierf op 19 februari 1980. Het nieuws maakte abrupt een einde aan elke hoop hem nog eens te ontmoeten. Wat overblijft is de herinnering aan zijn vrijgevigheid tegenover een paar jonge fans: de handtekeningen op een motorkap, de aangeduwde tourbus, de eerste luisterbeurt van Highway to Hell, het rode adresboekje en de uitnodiging om de koelbox mee naar boven te nemen.

Rust in vrede, Bon.

Toen we AC/DC in mei 1979 ontmoetten, had de band waarschijnlijk ongeveer twee miljoen albums wereldwijd verkocht. Dat was aanzienlijk, maar ze waren nog niet de wereldsterren die ze spoedig zouden worden. Highway to Hell was nog niet eens uitgebracht - wij zaten in hun tourbus te luisteren naar de plaat die alles zou veranderen.

Fotocredits: Trace Rayfield als ik op de foto sta; de overige foto's zijn door Trace of mij gemaakt.

EEN BERICHT AAN DE LEZERS

Dit is een fanzine. Ik vraag er geen geld voor. Het is beschikbaar op www.metalchild.com om online te lezen of te downloaden. Als je de pdf hebt, moedig ik je aan kopieën te e-mailen naar oude heavy metal-vrienden. Haal samen met oude kameraden je eigen herinneringen op. De herinneringen, feiten, foto's en correcties zijn van mij; ik leverde het verhaal in delen aan en ChatGPT hielp ze ordenen en adviseerde hoe ze tot een leesbaar verhaal konden worden verweven. In april kreeg ik door een hartaanval een ernstige waarschuwing. Eén slagader was voor 99 procent geblokkeerd en had drie stents nodig, vier in totaal. Ik ben gepensioneerd en onze dochter en kleinkinderen wonen bij ons. Mijn pensioen heeft me tijd gegeven. De herinneringen stromen terug. Het is vrij eenvoudig om foto's naar ChatGPT te uploaden en de verhalen eromheen te vertellen. Het kost vele uren redactie, maar het is geweldig leuk. Hartelijke groet, Wade 'Metal Child' Brooks. Mijn kleinkinderen noemen me Opa en mijn vrouw Oma (ik ben met een Duitse getrouwd).

CONTACT

Wade 'Metal Child' Brooks

E-mail: wadealanbrooks@gmail.com

Web: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, VS - bellen of sms'en: 314-690-8320

Wil je mij iets per post sturen, neem dan contact op voor mijn huidige adres.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied: ...more

[Facebook](#)

Customize channel

Manage videos

YouTube <https://www.youtube.com/@MetalChildOfficial>

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

Professional dashboard

Edit

Advertise

Facebook [h](#)

[Promotions](#)

MERCHANDISE

BINNENKORT

T-shirts, petten, buttons, stickers en patches tegen betaalbare prijzen

Komende nummers: Bon Scott/AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney (Shrapnel Records), Raven, Bernard Doe (Metal Forces) en meer.

